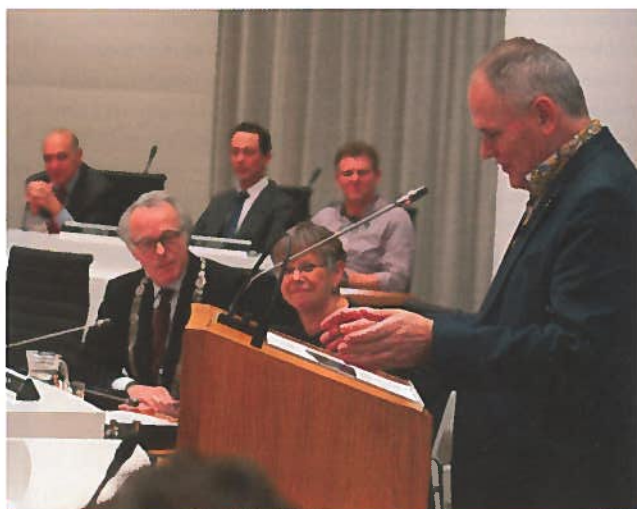

'Adri Duivesteijn gaf Den Haag weer echt hart'

PvdA-prominent Adri Duivesteijn werd op 27 november 2014 benoemd tot ereburger van Den Haag. Duivesteijn, in de jaren tachtig wethouder in Den Haag, ontving de gouden erepenning van de gemeente Den Haag uit handen van burgemeester Jozias van Aartsen. De burgemeester roemde het moment waarop de Haagse gemeenteraad in 1989 instemde met Duivesteijns voorstel voor de bouw van een nieuw stadhuis in het centrum van de stad. Het was Duivesteijns 'finest hour', maar bovenal het begin van een verjongingskuur die het Haagse centrum dringend nodig had. "Dankzij jou heeft Den Haag weer een echt hart gekregen", aldus Van Aartsen. Duivesteijn ontving de erepenning tijdens een raadsvergadering in 'zijn' IJspaleis, zoals het Haagse stadhuis wordt genoemd, met een toespraak. Hieronder Duivesteijns speech, die als motto meekreeg: 'Wonen in het veen: hier zijn wij het ongewone gewoon gaan vinden'.

Adri Duivesteijn, ereburger van Den Haag, blikt terug op zijn politieke ontwakken:
'Alles van ons leek niet van waarde'

"Opgroeien in Den Haag is geen verdienste; het is iets wat je overkomt. Dat geldt ook voor de Schilderswijk. Als kind vond ik mijn wijk een vanzelfsprekendheid, vol met avontuurlijke plekken. Ik genoot van de geur van vers gebakken brood van bakkerscoöperatie 'De Volharding' aan de Delftse laan. Spannend klonk het snerpande geluid van de zaagmachines van houtzagerij 'Dekker' aan de Houtzagersingel. Op de Haagse Markt kon ik uren rondlopen en gefascineerd kijken en luisteren naar de marktkooplieden, die bezoekers met luide, loven-de stem probeerden te verleiden om hun waren te kopen. En er was de Heilig Hart Kerk aan de Hobbemastraat, die een fantastische klankkast bleek te zijn toen de stem van de pastoor door de kerk galmde: 'Duivesteijn, je irriteert mij!' Ik was negen jaar oud, en nog altijd zie ik dit moment als het eerste echte begin van mijn verzet tegen het toen nog zo vanzelfsprekende gezag van onze autori-

Adri Duivesteijn spreekt de Haagse gemeenteraad toe, nadat hij benoemd is als ereburger van de stad.

teiten. Wonend in een gezin met tien kinderen, met ouders die het financieel niet breed hadden, kan ik mij geen moment van armoede herinneren. Sterker nog: in het badhuis in de Jan van Goyenstraat, waar ik af en toe heen ging, ervoer je het rijke gevoel dat warm stromend water je kon geven. Nee, voor mij als nieuwsgierig kind was het wonen in de Schilderswijk een belevenis, gelijk een pretpark.

Geen sprookje

Maar ook in de Schilderswijk bestaan sprookjes niet, en met de jaren veranderde mijn nieuwsgierigheid dan ook in een steeds grotere verwondering. Mag ik u – kort – deelgenoot maken van een paar momenten die mijn leven definitief hebben beïnvloed, en die uiteindelijk hun weerslag hebben gehad in mijn handelen voor Den Haag. Ik was zes jaar. Al bij mijn oudere broer John had mijn

vader besloten dat zijn kinderen buiten de wijk naar een lagere school zouden moeten gaan; hij koos voor de RK. 'St. Carolusschool' aan het Westeinde in het Kortenbos. De school, waar de broeders van Maastricht al vanaf 1861 hun stichtelijk werk deden, stond goed aangeschreven. Maar terwijl mijn broers en zussen deze lagere school met succes doorliepen, mocht ik de school al na één jaar verlaten. De broeders, naar eigen zeggen de 'pioniers der dialectiek', hadden mijn vader een welgemeend advies gegeven: 'Wij denken dat Adri in zijn eigen wijk, bij zijn eigen straatvriendjes, beter zal presteren.' Dit – ongetwijfeld pedagogisch verantwoord – advies bracht mij naar de lagere school in de Teniersstraat, welke nog datzelfde jaar z'n deuren zou sluiten. En zo belandde ik op de RK. lagere jongensschool 'Jan de Baen', midden in het toen al verpauperde deel van de Schilderswijk. Ik was veertien jaar toen ik deze school verliet. Wat ik er precies heb geleerd, weet ik

Duivesteijn als jong wethouder bij een bouwproject in het oude centrum van Den Haag.

Duivesteijn op een partijcongres in 2001.

nog steeds niet. Wel dat taalachterstand voor mij, eigenlijk m'n hele leven, een betekenisvol begrip is geweest.

Zand en veen

Den Haag en 's-Gravenhage, het zand en het veen, kwamen in mijn jonge jaren op een wel heel bijzondere manier tot leven. Wekelijks reed ik met tramlijn 11 van het Hobbemapplein naar de Statenlaan. Van de 'volks-wijk' waar wij woonden, ging ik met een fles warme koffie naar de 'wijk der notabelen', waar mijn

vader, die schoenmaker was, zijn werkplaats had. Op die dagen mocht ik daar in de wijk de gerepareerde schoenen bezorgen. En dat bracht mij niet alleen in de haven van Scheveningen met z'n loggers, vissers en nettenboeters; het liet mij vooral ook de weldaad van de Statenlaan ervaren, met z'n ruime opzet en majestueuze bomen, de o zo voorname Frankenslag, de veel minder voorname Frankenstraat en de gracieuze Frederik Hendriklaan, waar ik mijn ogen uitkeek bij al die win-kels met een overdaad aan

waren. Op de Statenlaan belde ik onder meer aan bij de toen al bekende familie Donner, om de herstelde schoenen af te geven. Ik herinner me de grandeur van de ruime hal en het weelderige trappenhuis, waar door het glas-in-lood-raam het zonlicht naar binnen dwarrelde. Naast mijn vaders werkplaats op de Statenlaan 142 woonde, zo vertrouwde mijn vader mij toe, 'een belangrijk man voor de stad'. Het naam-bordje op de deftige deur – zo herinner ik mij dat in ieder geval – liet dat ook

zien: 'drs. H.J. Wilzen, Wethouder'. Twee wijken in één stad; twee verschillende werelden.

'Ons' Den Haag: afgeschreven

Mijn keuze om kok te worden bracht mij in 1964 naar de RK. LTS 'St. Joseph-school' in het Spuikwartier. Dagelijks wandelde ik vanuit de Bakhuisenstraat door de Hobbemastraat, de Hoofstkade en het Groenewegje naar het Spui en het Lamgroen daarachter. Het was een tijd waarin de gemeenteraad, op afspraak van de plannemakers, 'ons' deel van Den Haag had afgeschreven. Het hart van 's-Gravenhage zou met het centrumplan 'de Nieuwe Hout' nieuw elan krijgen. De Schilderswijk zou 'van Grijs naar Groen' verkleuren, en het 'Verkeerscirculatieplan Binnenstad' zou dit alles voor de auto bereikbaar maken. Slechts het Spuikwartier, de Rivierenbuurt, het oude Centrum, de Stationsbuurt, de Schilderswijk en Kortenbos zouden hiervoor grotendeels moeten worden geamoveerd, in die tijd een eufemisme voor slopen. Wat, ondanks het achterstallige onderhoud, zo vanzelfsprekend

Als Kamerlid, achter Bert Koenders (links) en Wouter Bos (rechts), 2003